

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

“... tas, kurš iemanto dvēseles, ir gudrs.”
Salam. Pamāc. 11:30 (angļu tulk.)

Reimars A.C.Šulcs

JĒZUS – DVĒSEĻU MANTOTĀJA PARAUGS

“Viņš atstāja Jūdeju un devās atkal uz Galileju. Bet Viņam bija jāiet caur Samariju. Tad Viņš nonāk vienā Samarijas pilsētā, vārdā Zihāra, netālu no tīruma, ko Jēkabs bija devis savam dēlam Jāzepam. Tur bija Jēkaba aka. Jēzus, no ceļa piekusis, apsēdās turpat pie akas; tas bija ap sesto stundu. Te kāda sieva no Samarijas nāk ūdeni smelt. Jēzus viņai saka: “Dod man dzert!”” (Jāņa 4:4-7)

Ak, kur gan mēs atrastos bez šī dvēseļu mantotāja parauga? Šinī nodaļā un Jāņa evaņģēlija 3. nodaļā ir vienīgie dialogi visos evaņģēlijos, kuri fokusējās tieši uz dvēseļu mantošanu. Bez šiem stāstiem mūsu zināšanās daudz kā pietrūktu attiecībā uz to, kā iegūt dvēseles Jēzum. Mēs varam teikt, jā, mēs zinām, ka Jēzus nāca meklēt un glābt to, kas pazudis, bet gribētos, ka Viņš būtu atstājis kaut vienu piemēru, kā īsti tas būtu darāms. Slava Dievam, mums ir piemērs stāstā par Samariešu sievu!

Atšķirība starp liecināšanu un dvēseļu mantošanu

Saskaņā ar šīs vēstules mērķi, ļaujiet man definēt šos terminus: liecinot mēs identificējam sevi ar Jēzu, bet dvēseļu mantošanā mēs ejam tālāk un pieliekam pūles, lai patiešām pievestu dvēseli Kristum.

Daudzas Rakstu vietas Bībelē mūs iedrošina liecināt, piemēram, Salamana pamācības 3:5-6: “Paļaujies uz to Kungu no visas savas sirds un nepaļaujies uz savu prāta gudrību, bet domā uz to Kungu visos savos ceļos, tad darīs līdzenas Viņš tavas tekas.” Šeit teikts, ka mums jāidentificē sevi ar to Kungu visos ceļos, ja gribam tikt Svētā Gara vadīti.

Arī Jēzus uzsvēra liecināšanas svarīgumu Lūkas evaņģēlijā 9:26: “Kas kaunas manis un mana vārda dēļ, tā paša dēļ kaunēsies Cilvēka Dēls, kad Viņš nāks savā un sava Tēva, un svēto eņģeļu godībā.”

Mēs identificējam sevi ar Jēzu praktiskā veidā. Piemēram, mēs liecinām, kad sastopam kādu benzīntankā vai bankā. Mēs varam teikt: “Mēs patiešām vēlamies pateikties Dievam par šo brīnišķo dienu!” vai: “Es pateicos, ka Jēzus

asinis šodien mani šķīsta”, u.t.t. Šie nedaudzie vārdi un liecības patīk tam Kungam un saskan ar Viņa pavēli: “Domā uz to Kungu visos savos ceļos.”

Kaut gan daudzās situācijās šāda liecība ir svarīga, Dieva vēlas, lai ejam tālāk. Viņš vēlas mūsu liecību attīstīt tiktāl, lai pieliekam pūles un pieņemam lēmumu, kur vien esam patiešām censties mantot dvēseli Kristum. Liecināšanu var salīdzināt ar ēsmas izmešanu zivij, bet dvēseļu mantošanu – ar šīs zivs izvilkšanu.

Dvēseļu mantošanas principi

Jāņa evaņģēlija 4. nodaļā atrodam dažus dvēseļu mantošanas pamatprincipus.

1. Mums jābūt Svētā Gara vadītiem: “.. Viņam bija jāiet caur Samariju.”

Izteiciens “Svētā Gara vadīts” dažiem no jums var būt kaut kas jauns, bet tomēr tas ir saskaņā ar Rakstiem. Apustulis Pāvils teica: “Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni” (Rom. 8:14). Lūkas ev. 4:1-2 mēs lasām: “Bet Jēzus .. garā tapa pa tuksnesi vadīts.” Ja mūs vada Svētais Gars, tad liecinot Viņš var darboties caur mums.

Tas bija Svētais Gars, kurš vadīja Jēzu caur nicināmo Samariju, dodoties no Jeruzalemes uz Galileju! Un, protams, lai sekotu Svētā Gara vadībai, nepieciešams aizliegt pašam sevi. Vecais es nekad netiks un nevarēs būt Svētā Gara vadīts. To ir jāaizliedz, mūsu plānus noliekot krusta pakājē.

2. Mums jāsaprot, ka visi esam aicināti mantot dvēseles.

Jāņa ev. 4. nodaļā ir dvēseļu mantošanas paraugs, ko mums visiem atdarināt, neskatoties uz to, ka apstākļi var būt ļoti atšķirīgi. Kad Jēzus teica: “Kā Tēvs mani sūtījis, tā Es jūs sūtu” (Jāņa 20:21), starp citām lietām Viņš arī domāja, ka mums sevi jāveltī dvēseļu mantošanai tāpat, kā Viņš to darīja.

Jēzus debesbraukšanas gadījumā Viņa mācekļi jautāja: “Kungs, vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Izraēlam valstību?” (Ap. d. 1:6). Bet Jēzus pēdējie vārdi attiecās uz dvēseļu mantošanu: “Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus.., bet jūs dabūsiet spēku .. un būsiet mani liecinieki” (7,8). Mācekļi gribēja dzirdēt pravietojumu, kad un kā, bet Jēzus teica: “Aizmirstiet par to, esiet liecinieki!”

Pārāk daudz ticīgo ir ietīti pravietojumos, bet viņi neko nedara, lai vestu dvēseles pie Kristus.

Liecināšana un dvēseļu mantošana bija pirmkristiešu sirdīs, jo, kad viņi tika izdzīti no Jeruzalemes, visi laji “staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju” (Ap. d. 8: ,4). Lai šī pirmo kristiešu uguns atkal iedegas mūsu sirdīs!

3. *Mums ir jāpiespiež sevi, kad nejutamies noskaņoti rīkoties: "Jēzus, no ceļa piekūsis, apsēdās turpat pie akas" (Jāņa 4:6).*

Jēzus bija noguris. Bija pusdienlaiks. Saule nežēlīgi karsēja Viņa galvu. Jēzus vēlējās atpūsties. Viņam prātā bija atpūta. Kad tev ir padomā atpūsties, tu neesi noskaņots uz liecināšanu.

Mums var būt kaudze aizbildinājumu: „Esmu iztukšots ... Nejūtu gara iedvesmojumu ... Nezinu, ko teikt ... Būs piemērotāks brīdis ... Patiešām, šis nav Dieva laiks! ... Kāds cits to izdarīs labāk”, u.t.t.

Ja ļausim jūtām vadīt dvēseļu mantotāja darbu, tad varam par to vispār aizmirst! Tie, kuri sakārto savu gultu, tīra māju, aizvāc atkritumus, apmeklē slimos un lūdz tikai tad, kad viņiem uz to ir noskaņojums, neder Dieva valstībai! Dvēseļu mantotājs balstās uz trim pamatīgiem faktiem: viņš ir glābts, nabaga grēcinieks ir pazudis un Dievs ir teicis: „Glāb to, kas iet bojā!” Viņš neskatās uz jūtām. Patiesībā mūsu vājības un ne piemērotība ir kvalitātes, kas liek mums no visas sirds paļauties uz to Kungu un ņemt dalību Viņa vispietiekamībā.

Dvēseļu mantošana nozīmē barjeru nojaukšanu

Padomāsim, kādas trīs barjeras Jēzum bija jānojauc, sastopoties ar samariešu sievu.

1. Jēzus nojauca dzimumu barjeru: „Te kāda sieva no Samarijas nāk...” (7.p.).

Ja tu sapņo par ideālu situāciju dvēseļu mantošanai, tādas nekad nebūs. Katra sastapšanās man ir šķītusi neiespējama, lai mantotu dvēseles, cita vairāk, cita mazāk.

Daudzās vietās Vidējos Austrumos vīriešu un sieviešu starpā pastāv barjeras. Vēl vairāk, vientuļš vīrietis un laulības pārkāpēja sieva vieni paši pie divas iespējas – aiziet vai liecināt. Jēzus izvēlējās neievērot vispār pieņemto zemišķo etiķeti, lai tās vietā liecinātu. Tā darīdams, Viņš pamatīgi pārsteidza savus mācekļus, jo ir teikts: „Šinī brīdī nāca Viņa mācekļi un brīnījās, ka Viņš runā ar sievieti..” (27. p. a)

2. Jēzus nojauca reliģiskās barjeras.

„Tad samāriete Viņam saka: „Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samārietes?” Jo jūdi ar samariešiem nesagājās” (Jāņa 4:9).

Samarieši radās Asīrijas okupācijas laikā. Tie bija jūdu un asīriešu jaukto laulību bērni. Šie ļaudis pieņēma piecas Mozus grāmatas, gaidīja

Mesiju un cerēja, ka Samarijā tiks atjaunots templis. Jūdi ienīda šos „samaitātos sāncenšus”. Tādēļ, nekādu darīšanu ar samariešiem!

Bet Jēzus nojauca arī šo barjeru. Tā vadīja Svētais Gars un to darīja dievišķā mīlestība. Kad tu staigā Garā, tad nedrīksti pieļaut nekādām barjerām tevi apturēt.

Daudzi sāk liecināt un nostājas uz dvēseļu mantotāja ceļa, bet, kad parādās barjeras, tie kļūst vāji un pārtrauc, kad tiek konfrontēti ar tukšu, neieinteresētu skatienu, ar izteicieniem „Esmu hinduists”, „Man ir pašam sava reliģija” vai „Kristieši ir liekuļi”.

3. Jēzus nojauca grēka barjeru: „... jo pieci vīri tev ir bijuši ..” (18. p.)

Samariešu sieva bija laulības pārkāpēja. Viņa varbūt bija prostitūta vai pilsētas grēciniece. Bībeles pētnieki stāsta, ka tas bija neparasti, ja kāds šajā dienas laikā, kad saule bija zenītā pusdienlaika karstumā, gāja uz aku ūdeni smelt. To darīja tikai izstumtie. Šī sieviet bija tāda, kura neievēroja morāles normas. Priekš viņas tas nebija grēks, tikai savas patikšanas apmierināšana un tad vilšanās.

Kādēļ liecināt ļaunajiem, seksuāli perversajiem, amorālajiem vai tiem, kas pret visu saceļas? Kādēļ liecināt vīram, kuram rokas un krūtis viscaur notetovētas, kurš vienā rokā tur alus glāzi un otrā cigareti, kuras ietvaru rotā pornogrāfisks attēls? Draugs, vai tā ir barjera, kuru jāpārvar, jeb tā ir stop zīme, lai padotos un grieztos atpakaļ? Ak, mans draugs, turpini. Vai tad Jēzus neteica: „Patiesi, Es jums saku: muitnieki un netikles drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs” (Mateja 21:31b). Noraidot bēgšanas reliģiju, dvēseļu mantotāji grēciniekā redz svēto un vēršas pie tā jebkurā viņa ļaunuma stadijā. Un tā arī Jēzus teica: „Ej, sauc savu vīru ...” (16. p.).

Dvēseļu mantošana prasa atklāt grēku

Pārliecība nenāks ātrāk, līdz tu neķersies pie tās personas, kuru gribi iegūt, grēka. Nepietiks, ja tu runāsi vispārīgi par grēku, kuru centies iegūt. Tas nav pasaules grēks, kas šķir grēcinieku no Dieva, bet Viņa grēks. Ja nevērsīsies pie šī individuālā grēka, vedot nožēlas lūgšanā, tu vari nodarīt lielu postu. Ja nav pārliecības par grēku, nav nožēlas. Ja nav nožēlas, nav piedošanas un šķīstīšanas. Šajā grēcinieka pārliecināšanas procesā, vairāk, jā, nekā nē, grēcinieks kļūs nemierīgs, apvainots vai dusmīgs uz tevi. Neļauj tam tevi atturēt. Es liecināju kādam vīrietim. Kad es aizgāju, viņš teica savai sievai: „Es nekad vairs negribu redzēt šo mācītāju!” Neskatoties uz to, trīs mēnešus vēlāk es ierados atkal, un šis vīrs kļuva mans draugs.

Dvēseļu mantošana prasa nepieļaut novirzīšanos no tēmas

Sieviete atzina savu grēku, bet nu, kad saruna viņai kļuva par „karstu”, viņa pievērsās tēmai, kas mainītu sarunas virzienu: „Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzaleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz” (Jāņa 4:20).

Kad tu pievērsies personīgā grēka jautājumam, grēcinieks kļūst nervozs, sātans kļūst nervozs, un viņš ķeras pie pēdējā uzbrukuma, kas vērsts uz sarunu temata maiņu. Dvēseļu mantotājs, kurš vēlas būt laipns, labi izskatīsies un joprojām patikt, var iekrist šajās lamatās un aiziet pa šo sānceļu. Ak, cik daudzi ir atstājuši kursu, lai iegūtu pazudušo, padodoties šai diversijai.

Dvēseļu mantošana prasa atklāsmi par Kristu

„Jēzus viņai saka: „Es tas esmu, kas ar tevi runā!” (26. p.)

Kristum ir jāspīd caur tevi visā dvēseļu mantošanas procesā – Viņa mīlestībai, Viņa līdzjūtībai, Viņa svētumam, Viņa nelokāmībai un laipnībai, lai grēcinieks varētu tikt vilkts Dieva valstībā. Jā, samariešu sieva kļuva par pirmo pagānu misionāri. Patiešām, Salamans teica: „... tas, kurš iemanto dvēseles, ir gudrs” (Salam. Pam. 11:30 angļu tulk.). Novēlu, lai tu turpmāk varētu būt gudrāks šajā lielajā Dieva aicinājumā!